

Džodi Elen Malpas

Moj
muškarac
Opsesija

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas

THIS MAN CONFESSED

Copyright © 2014 by Jodi Ellen Malpas

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojim momcima

Prvo poglavlje

Živci su mi napeti kao strune. Ne znam zašto, znam da ispravno postupam, ali đavolski sam nervozna. Sama sam, ovo su mi zasad prvi mirni trenuci kad mogu da razmišljam, a verovatno i poslednji. Čekala sam na ovaj trenutak, molila se za njega u zbrci koja me okružuje. Potreban mi je ovaj trenutak, da budem sama sa sobom, da se pomirim sa ogromnim skokom koji ću napraviti, da pokušam da se saberem. Znam da će odsad ovakvi trenuci verovatno biti dragoceni.

Danas se udajem.

Danas je dan kad ću se zavetovati ovom čoveku do kraja života, mada mi za to nisu potrebni list papira ili metalni obruč oko prsta. Ali njemu jesu. Zato se i udajem za njega samo dve nedelje pošto je kleknuo na terasi *Lusa*. I zato sedim u ogrtaču na šezlongu u jednom privatnom apartmanu u *Konaku* – apartmanu u kome me je Džesi spopao pre mnogo nedelja – i pokušavam da se saberem.

Udaću se u *Konaku*.

Najvažniji dan u mom životu odvija se u otmenom seksualnom utočištu mog gospodara. Nisam nervozna samo

zato što se udajem. Moji roditelji, brat i članovi porodice tumaraju po Džesijevom tobožnjem seoskom odmaralištu. Svi njuškaju po imanju i oduševljavaju se raskošnim okruženjem. Zato sam stavila ogroman katanac na dvokrilna vrata zajedničke sobe. Proverila sam ga hiljadu puta i dva-put sam proverila jesu li svi drveni ramovi nalik raspećima i viseći, zlatni rešetkasti ramovi sklonjeni iz svih privatnih apartmana. Takođe sam dosađivala osoblju. Sirota vojska zaposlenih podnosila je moje neprestane pritužbe i podsećanja da moja porodica ne zna ništa. Oni su mi udovoljavali, prevrtali očima i ohrabrujuće me tapšali po ramenu ili me saosećajno gledali, ali ne osećam se bolje zbog toga. Ne brinu me muški članovi porodice, oni će se smestiti za šank i pomeriti odatle samo ako to baš traže od njih. Ali moja mama i tetka su sasvim druga priča. Mama, koja obožava luksuz, silno se oduševljava i preuzima ulogu vodiča, željna da pokaže koliko je Džesijevo seosko odmaralište veličanstveno. Volela bih da to ne radi. Volela bih da se pridruži tati za šankom. Volela bih da mogu da je zalepim za barsku stolicu i kljukam je Mariovim najveličanstvenijim koktelom ceo dan i celu noć. Ta briga mi zaista nije potrebna na dan venčanja, ali kad me je moj naporni, neurotični slavljениk obavio čvrstim, toplim, snažnim telom na terasi, pristala sam – bez tucanja opamećivanja.

Znam da se pobrinuo za sve, *Konak* zaista izgleda kao luksuzno odmaralište, ali znam šta je na spratu. Svi ti kreveti trenutno plešu po tavanici iznad mene, kao da su usamljeni. Verovatno i jesu. *Konak* je zatvoren na dva dana radi priprema a odšteta članovima koštala je Džesija pravo bogatstvo. Mora da sam sad neomiljena među članovima koliko i među članicama. Mora da me svi mrže – žene što sam im

otela gospodara ispred nosa, a muškarci zato što sam stavila katanac na seksualne pustolovine.

Zurim u tavanicu i kružim ramenima ne bih li umanjila sve veću napetost. Ne вреди. Previše sam nervozna. Ustajem i prilazim ogledalu. Iako sam uznemirena, izgledam sveže, blistam a šminka mi je blaga. Filip mi je divno isfenirao tamnu kosu tako da izgleda bujnije nego ikad, dugi, teški uvojci mi slobodno padaju i labavo su zakačeni s jedne strane divnim češljicom optočenim draguljima. Džesi obožava kad mi je kosa raspuštena.

Obožava i kad nosim čipku.

Okrećem se prema vratima na koja sam okačila venčanicu i gledam veliku količinu čipke – mnoštvo čipke, prošivene tu i tamo majušnim biserima. Osmehujem se. Ta jednostavna strukirana haljina s tananim bretelama i izrezom na leđima oboriće mog gospodara na kolena.

Neupadljiva elegancija.

Čipka boje slonovače pada preko dupeta, obavija butine i pravi baricu prečnika jednog metra na podu. Brdo čipke. Zoi iz *Herodsa* me je oduševila ovom venčanicom. Ona je izabrala sve, čak i jednostavne cipele boje slonovače. Ništa naročito, samo klasične lubutenke s visokim potpeticama.

Uzimam mobilni s noćnog stočića. Podne je. Moram da se spremim. Već za sat vremena ću se naći sa Džesijem u venjaku i izgovoriti zavete, ozvaničiti da mu pripadam. Stomak mi se brzo okreće za trista šezdeset stepeni... ponovo.

Skidam ogrtač, oblačim gaćice pa navlačim čipkasti korset boje slonovače bez bretela preko stomaka i nameštam male grudi u korpe. Jedva skrivaju okruglu masnicu na dojci. Moj znak.

Neko tiho kuca na vrata. Isteklo je moje mirno vreme za razmišljanje. „Molim?“ Oblačim ogrtač preko donjeg veša i prilazim vratima.

„Ava, mila, jesi li obučena?“ Moja mama.

Otvaram vrata. „Jesam i potrebna mi je tvoja pomoć.“

Ona ulazi i zatvara vrata za sobom. Izgleda divno. Nije se odlučila za tradicionalnu haljinu, blejzer i šešir, što nevestina majka obično nosi, već je obukla divnu srebrnkastu satensku haljinu ravnog kroja. Na kratku kosu stavila je biserni ukras s jednim perom.

„Izvini, mila. Pokazivala sam spa-centar tetka Andželi. Zadivljena je i mislim da će pitati Džesija može li da ga koristi. Mora li da ima člansku kartu za spa-centar i teretanu ili su oni samo za goste?“

Odmah se zgrčim. „Samo za goste, mama.“

„Pa, sigurna sam da će napraviti izuzetak zbog porodice. Tvoji baka i deka bi pomislili da su u Bakingamskoj palači, neka im je laka zemlja.“ Petlja mi oko kose, pa joj guram ruke. „Jesi li već obukla donji veš?“ Prelazi mi pogledom po telu pokrivenom ogrtačem. „Uskoro će početi.“

Ponovo skidam ogrtač i prebacujem ga preko kreveta. „Jesam, možeš li da mi zakopčaš korset?“ Okrećem joj leđa i prebacujem kosu preko ramena. Džesi mi je dve nedelje utrjavao melem na leđa i izbrisao sve dokaze bičevanja. Fizički tragovi su nestali, ali taj dan mi se zauvek urezao u sećanje.

„Ah, dobro.“ Posvećuje se kopčama. „Ava, trebalo bi da vidiš venjak. Predivan je. Baš si srećnica što možeš da se venčaš na ovako čarobnom mestu. Žene uzimaju kredite kako bi mogle da priušte sebi ovakva mesta.“

Drago mi je što mi ne vidi lice jer bi primetila da mi je izuzetno neprijatno. „Znam.“ Videla sam venjak i zaista izgleda prelepo – Tesa, naša organizatorica venčanja, postarala se za to. Ali bez obzira na venčanje, svaki delić *Konaka* odiše raskoši. Može se reći da nisam učestvovala u priprema za venčanje. Džesi me je upoznao s Tesom sutradan

pošto sam pristala da se udam za njega, što je mali pokazatelj da ju je moj naporni čovek već zvao kako bi preuzela ulogu organizovanja našeg venčanja – venčanja o kojem je trebalo da razgovaramo i dogovaramo se kao odrasli ljudi. I, što je veoma zgodno, *Konak* ima dozvolu za venčanja. Nisam ni pitala kako je to uspeo. Jedina obaveza u vezi sa mojim venčanjem bila je da posetim Zoi kako bi mi izabrala venčanicu. Organizacija me nimalo nije brinula, već samo mesto na kome ćemo se venčati.

„Eto.“ Mama me okreće i sklanja mi kosu s ramena. Zamisljeno me gleda i znam šta sledi. „Mila, može li majka da ti da savet?“

„Ne može“, odgovaram brzo, smeškajući se.

Ona mi uzvraća osmeh i gura me na ivicu kreveta. „Kad postaneš supruga, postaješ jezgro svog muža.“ Osmehuje se s ljubavlju. „Neka on misli da je glavni, neka veruje kako ne možeš da živiš bez njega, ali nikad mu nemoj dozvoliti da ti uzme nezavisnost ili identitet, mila. Muškarcima je potrebno da podilazimo njihovoj sujeti.“ Kratko se nasmejala. „Oni vole da misle kako oni nose pantalone, i ti ga moraš pustiti da veruje u to.“

Blago odmahujem glavom. „Mama, to nije potrebno.“

„Jeste“, navaljuje ona, „muškarci su komplikovana stvorenja.“

Podsmehnem se. Ona nema predstavu koliko je moje stvorenje komplikovano. „Znam.“

„Iako nose ubedljivu muževnu masku, slabi su bez nas!“ Privukla je moje zajapureno lice svom. „Ava, vidim da te Džesi voli i divim se što toliko otvoreno pokazuje osećanja prema tebi, ali ne zaboravi ko si. Nemoj mu nikad dozvoliti da te promeni, mila.“

„Neće me promeniti, mama.“ Ovaj razgovor mi se uopšte ne dopada, iako je bio neminovan. Roditelji su ostali s nama

dva dana nakon što me je Džesi zaprosio i ponovo su se vratili u London u sredu, tako da su imali prilike da vide kako se on ponaša prema meni, ako izuzmemo odbrojanje i razne vrste tucanja. Videli su kako me guši pažnjom, kako ne može da drži ruke dalje od mene, a njihovi zaključci nisu prošli neprimećeno. Bar sam ih ja primetila. Džesi je nesvestan svega. Ne, on nije samo nesvestan već ga nije briga, i neću to da menjam. I ja uživam u neprestanim dodirima koliko i on.

Mama mi se osmehuje. „On hoće da pazi na tebe i jasno stavlja do znanja koliko si mu dragocena. Tvoj otac i ja smo veoma srećni što si našla čoveka koji te obožava, čoveka koji će skočiti u vatru zbog tebe.“

„I ja njega obožavam“, kažem tiho. Majčine iskrene reči utiču mi na glasne žice i glas mi podrhtava. „Molim te, nemoj da me rasplačeš. Skinuće mi se šminka.“

Dlanovima mi obujmljuje obraze i brzo mi ljubi usne. „Da, dosta tih emotivnih tema. Samo nemoj nikad da uradiš nešto što ne želiš. Vidim da on ume da bude prilično ubedljiv.“ Smejem se i mama mi se pridružuje. Ubedljiv? „Velika je šteta što njegova porodica nije mogla da dođe“, dodaje.

Blago se trgnem. „Rekla sam ti da žive u inostranstvu. Nisu baš bliski.“ Samo sam maglovito natuknula zašto Džesijeva porodica nije došla. Veoma maglovito. Priča koju mi je Džesi servirao kad smo se upoznali bila je dovoljna. Veoma je ubedljiva.

„Novac“, uzdiše ona. „On stvara najviše jaza u porodicama.“

„Tako je“, potvrdim. Kao i seks-klubovi i stričevi vetropiri.

Prekida nas novo kucanje na vratima. Elizabet me ostavlja na krevetu i odlazi da otvori. „O, to mora da je Kejt“, zapevušila je.

„Donela sam piće! Opa, Elizabet, izgledate neverovatno!“ Kejtin uzbuđeni glas je doplutao u sobu a ona se progurala

pored moje majke oduševljeno me gledajući. „Još nisi obukla venčanicu?“, pita, spuštajući poslužavnik na drvenu komodu. Izgleda divno u jednostavnoj satenskoj haljini boje slonovače, a dugi crveni uvojci okružuju joj bledo lice kao vatra – ona mi je jedina deveruša, ali ima dovoljno oduševljenja za deset.

„Upravo sam htela da se obučem.“ Ustajem i ponovo nameštam korpe korseta na grudi.

„Evo, uzmi jedan.“ Pruža mi čašu s ružičastom tečnošću.

„O, da, moraš!“, pevuši mama, zatvara vrata i brzo prilazi da uzme piće. Otpija veliki gutljaj i uzdiše. „O, onaj mali Italijan zna kako da usreći ženu.“

Odmahujem glavom čaši koja lebdi ispred mene. „Ne, hvala.“ Ne želim da duvam alkoholna isparenja Džesiju u nos.

„Smiriće ti živce“, navaljuje Kejt, uzima me za ruku i gura mi čašu u šaku. „Popij.“

Ona zna zašto sam živčana. I nju sam hiljadu puta terala da proveri katanac i privatne apartmane. Izvila je obrve i klima prema čaši, te popuštam i otpijam povelik gutljaj Mariovog najveličanstvenijeg koktela. Izvrstan je kao i uvek, ali nema te količine alkohola koja me može smiriti.

„Gde je Džesi?“, pitam i spuštam čašu. Od sinoć se nismo videli. Znajući mamine tradicionalne stavove, zahtevala sam da noć pred venčanje spavamo razdvojeni. Tek je u minut do dvanaest pristao da izađe iz moje sobe, i to veoma natmuren, pošto je mama lupala na vrata apartmana kako bi ga isterala. Videla sam da je umirao od želje da je zgazi, ali je, začudo, popustio bez velike drame, osim što se strahovito namrgodio dok ga je izvodila iz sobe.

„Mislim da se sprema.“ Kejt ispija koktel.

„Keti Metjuz, lakše malo!“, prekori je mama, uzimajući joj čašu. „Imaš ceo dan pred sobom.“

„Izvinjavam se.“ Kejt mi se drsko osmehne. Znam zašto je počela da pije tako rano – zato što su Den i Sem na istom mestu.

„A gde su tata i Den?“

„U kafiću, Ava. Svi muškarci su u kafiću.“ Kejt naglašava reč *svi*.

„Svi muškarci?“ pitam. „Misliš li na sve muškarce, uključujući Sema?“

Kejt klima glavom jer joj je jasno na šta mislim. „Da, svi muškarci, osim Džesija a uključujući Sema... i Dena.“

Lecnem se. Pred njom je težak dan. Den je odložio povratak u Australiju kako bi došao na venčanje, ali nije govorio mnogo, ni ono veče kad me je Džesi zaprosio a ni kasnije, mada nije ni morao. Očigledno je nezadovoljan kako pravcem kojim mi život ide tako i Kejtinom blizinom, pogotovo pošto je u igri Sem, koji ne primećuje ništa. I Kejt je nezadovoljna iako se pravi da to ne utiče na nju.

„Hajde onda.“ Kejt zapljeska. „Hoćeš li da se obučeš ili ćeš tako da staneš pred oltar? Sigurna sam da mu ne bi smetalo.“

Osmehujem se vatrenoj drugarici. Ona zna za Džesijevu opčinjenost čipkom, ali moja mama ne zna. „Obući ću se.“ Vadim cipele iz zaštitnog omotača i obuvam ih, i odmah porastem deset centimetara. „Dobro.“ Duboko udišem i prilazim vratima, na kojima me čeka venčаница. Zaustavljam se pred njom da joj se divim.

„Možda bi trebalo da odeš u kupatilo pre nego što je obučeš“, predlaže mama i pridružuje mi se ispred venčанице. „O, Ava, nikad nisam videla ništa slično.“

Mumlam u znak slaganja dok prelazim pogledom po haljini. „Znam. U pravu si, moram da piškim.“ Ostavljam mamu da se divi venčаници i krećem prema kupatilu. Vidim kako Kejt hitro otpija gutljaj dok joj je Elizabet okrenuta leđima. Da nisam toliko zabrinuta zbog mesta na kome se

udajem, verovatno bih brinula što ću provesti dan s Denom i Kejt tako blizu jedno drugome.

Tiho zatvaram vrata za sobom i uživam u još jednom trenutku samoće dok se trudim da sasvim ispraznim bešiku. Utom čujem glasno kucanje na vratima, praćeno nepogrešivim piskavim, uspaničenim majčinim glasom. Pitajući se šta se dešava, brzo se sređujem, perem ruke i izlazim iz kupatila.

„Džesi“, ogorčeno će mama, „nas dvoje ćemo se posvađati ako ne budeš radio šta ti se kaže.“

Pogledam Kejt, koja koristi priliku da pije dok je mami pažnja usmerena drugde. Ona mi se široko osmehne i slegne ramenima. „Šta se dešava?“, pitam.

„Džesi hoće da te vidi, ali Elizabet neće ni da čuje.“

Prevrćem očima i okrećem se prema vratima. Mama preprečuje prorez između vrata i dovratka. A onda čujem njegov glas.

„Nećemo se posvađati, mama, ako me pustiš unutra.“ Znam da joj se široko osmehuje, ali njegov šaljivi odgovor me nije prevario. U njegovom glasu nazirem pretnju, pretnju čak i mojoj majci. On će ući u ovu sobu i neće ga zadržati čak ni Elizabet.

„Džesi Vorde, ne možeš me zvati mama kad sam samo devet godina starija od tebe“, promrsi ona. „Idi sad! Videćeš je za pola sata.“

„Ava!“, uzvikne on.

Ponovo pogledam Kejt. Ona klima glavom, pročitavši mi misli. Obe trčimo prema vratima. Kejt skida gornji deo venčanice s vešalice, a ja pridržavam donji deo pa je nosimo u kupatilo i kačimo na vrata.

Kejt se smeje. „Hoće li tvoja mama naučiti ili će i dalje pokušavati da ga pripitomi?“

„Ne znam.“ Zagladim haljinu i izlazimo, zatvorivši vrata za sobom. Mama i dalje brani vrata, stopalom podupirući donji deo. To ga neće zaustaviti.

„Džesi, nemoj!“ Sad ga gura. „O, ne! To donosi nesreću. Zar nimalo ne poštuješ običaje, tvrdoglavi čoveče?“

„Pusti me, Elizabet.“ Stiska zube, znam da to radi.

Pogledam Kejt i odmahnem glavom. On gazi moju majku, baš kao što je rekao da će učiniti ako mu stane na put. A svakako mu stoji na putu.

Kejt uzima još jedno piće s poslužavnika i nehajno prilazi vratima. „Elizabet, samo ga pustite unutra. Nema šanse da ga zaustavite. Taj čovek je nosorog.“

„Ne!“ Mama je zaista nepopustljiva, iako joj to neće pomoći. Trebalo je to dosad da shvati, čak i posle ono malo vremena koliko je provela s njim. „On neće... jao!... Džesi Vorde!“

Smeškam se dok gledam Džesija kako nežno gura moju odlučnu majku pa je podiže i onda spušta u stranu kako bi došao do mene. Ona gladi haljinu i namešta ukras u kosi, sve vreme bacajući drvlje i kamenje na mog napornog čoveka. Prelazim pogledom na njega i vidim zelene oči ispunjene željom kako me pomno posmatraju. Ima jednodnevnu bradicu a lice mu je bezizrazno. Odvajam gladan pogled od njegovih očiju i polako ga spuštam niz polunago telo. Na sebi ima samo širok šorts, čvrste grudi su mu vlažne a kosa potamnela od znoja. Ponovo je trčao.

„Stvarno!“ otpuhne mama. „Ava, kaži mu da ode!“ Nezadovoljna je.

Ponovo ga pogledam u oči. „U redu je, mama. Pusti nas samo pet minuta.“

Oči mu zrače odobravanjem dok strpljivo čeka da moja mama popusti i ostavi nas. Mami se to ne sviđa, ali ona ne zna da joj ukazuje neuobičajeno poštovanje. On će me

osvajati kad god i gde god poželi, te sam veoma iznenađena što nije bukvalno izbacio Elizabet iz sobe. Jeste da je gazi, ali mogao bi i gore.

Krajičkom oka vidim kako joj Kejt prilazi i uzima je za ruku. „Hajde, Elizabet. Nekoliko minuta ne može da škodi.“

„Ali takva je tradicija!“, protivi se ona, ali ipak pušta da je Kejt izvede. Smeškam se. Nema ničeg tradicionalnog u mom i Džesijevom odnosu. „Kakva mu je to masnica na grudi-ma?“, čujem majčin glas dok izlazi iz sobe.

Vrata se zatvaraju i gledamo se u oči, veoma dugo ne progovaramo. Samo ga upijam, svaki lepo definisani mišić, svaki savršeni milimetar nepomućene lepote.

Konačno on progovara. „Ne želim da skrenem pogled s tvog lica.“

„Ne želiš?“

Blago je odmahnuo glavom. „Videću čipku ako to uradim, zar ne?“

Klimam glavom.

„Bela čipka?“

„Boja slonovače.“

Grudi mu se blago nadimaju. „Viša si, znači da si na pot-peticama.“

Ponovo klimam glavom. Moja frizura, šminka i donji veš mogu se naći u opasnosti ako skrene pogled s mog lica. To bi moglo biti opasno i za naš strogi raspored. Očekujem da se Tesa pojavi svakog časa da proveri jesam li spremna pre nego što počne da drvi o tome koliko ima koraka do venjaka i koliko će mi trebati da stignem.

Džesi trepće. Znam da neće odoleti a da ne proviri; bolje bi mu bilo da vlada sobom kad vidi sve, a trebalo bi to i ja da uradim. Teško je. Graške znoja mu cure niz slepoočnice, niz vrat na grudi, blistaju dok mu putuju u mlazevima niz

stomak i nestaju u pojasu šortsa. Uzvrpoljim se kad skrene pogled i polako ga spusti niz moje telo. Grudi mu se sve više nadimaju kako mu pogled putuje. Sva treperim, želeći da vladam reakcijom svog tela na njegovo savršenstvo, ali istovremeno žudeći da me odmah uzme.

„Upravo si mi pregazio majku.“ Trudim se da potisnem želju iz glasa, ali ne uspevam, kao i uvek. Nemoguće je odoleti ovom čoveku, pogotovo kad me tako gleda – kad su mu oči blistave od odobravanja.

Pokrećem se pre njega. Polako mu prilazim i zaustavljam se ispred njegovog oznojenog tela. Prelazim pogledom na njegove pune usne. Disanje mu se ubrzava, a grudi nam se maltene dodiruju.

„Stala mi je na put“, odgovara tiho, dahćući mi u lice.

„Ovo priziva nesreću. Ne bi trebalo da me vidiš pre venčanja.“

„Zaustavi me.“ Naginje glavu i usnama lako okrzne moje, ali ne dodiruje mi telo. „Nedostajala si mi.“

„Prošlo je samo dvanaest sati.“ Glas mi je promukao i zavodljiv, iako znam da ne bi trebalo da ga ohrabrujem da me dodiruje kad je hrpa oznojenih mišića, a ja stojim u čipki boje slonovače, besprekorno našminkana i frizirana.

„Predugo.“ Polako mi prelazi jezikom po donjoj usni i mami mi tih uzdah. Borim se protiv prirodnog poriva da ga uhvatim za široka ramena. „Pila si“, prekoreva me blago.

„Samo gutljaj.“ On je kao pas tragač. „Ne bi trebalo ovo da radimo.“

„Ne možeš da govoriš takve stvari kad tako izgledaš, Ava.“ Naslanja usne na moje, jezik mu traži pristup, tera me da rastvorim usne i prihvatim ga. Njegova toplina odagnava moju nervozu zbog mesta na kome se nalazimo, zaboravljam na sve dok me ljubi, ali i dalje ne pomera ruke. Dodirujemo se samo jezicima, ali on me celu prožima kao i uvek.

Čula su mi zasićena, um mi je smušen a telo vapi za njim, ali Džesi samo nastavlja sa sporim, gipkim pokretima jezikom, povremeno ga izvlači da mi poljubi usne pa ga gura natrag. Predem zbog njegovog izvrsnog ritma, a to nežno obožavanje dovodi do neminovnog pulsiranja među mojim butinama.

„Džesi, zakasnićemo na sopstveno venčanje.“ Moram ovo da zaustavim pre nego što jedno od nas pređe na sledeći nivo. To bih mogla i ja da uradim.

„Nemoj mi govoriti da prestanem da te ljubim, Ava.“ Zubima mi hvata donju usnu i polako je razvlači. „Nikad mi nemoj reći da prestanem da te ljubim.“ Polako se spušta na kolena. Hvata me za ruke i povlači sa sobom. Izuvam se i pridružujem mu se. Neko vreme prati pokrete palčeva koji mi miluju nadlanice pa podiže pogled divnih zelenih očiju do mojih. „Jesi li spremna za ovo?“, pita tiho.

Mrštím se. „Pitaš li me želim li i dalje da se udam za tebe?“

Usne mu se blago izvijaju. „Ne, nemaš izbora. Samo pitam jesi li spremna.“

Trudim se da potisnem osmeh zbog njegove iskrenosti. „A šta ako odgovorim da nisam?“

„Nećeš.“

„Zašto onda pitaš?“

Njegove izvijene usne šire se u stidljiv osmejak i on sleže ramenima. „Nervozna si. Ne želim da budeš nervozna.“

„Džesi, nervozna sam zbog mesta na kome se udajem.“ Mislim da me je skolila i uobičajena živčanost koju svaka nevesta oseća, ali najviše brinem zbog toga gde se venčavamo.

Njegov osmeh čili. „Ava, pobrinuli smo se za sve. Rekao sam ti da ne brineš i poslušaj me. Kraj priče.“

„Neverovatno mi je da si me nagovorio na ovo.“ Obaram glavu, osetivši grižu savesti što sam sumnjala da će održati reč. Tačno znam zašto se venčavamo u *Konaku*. Zato što

nema liste čekanja i ne moramo da rezervišemo mesto. Ovdje može bez odlaganja da me izvede pred oltar.

„Hej.“ Podigao mi je glavu i tera me da pogledam njegovo bolno lepo lice. „Odmah prestani s tim.“

„Izvini“, progundam.

„Ava, mala, hoću da uživaš u današnjem danu, a ne da šiziš zbog nečega što se neće desiti. Neće se desiti. Oni nikad neće saznati, obećavam.“

Otresam nelagodu i osmehujem se. Bolje mi je pošto sam čula njegove reči ohrabrenja. Verujem mu. „U redu.“

Gledam kako prilazi velikoj komodi, vadi nešto iz fioke i vraća se s peškirom. Nabiram čelo dok gledam kako se ponovo spušta na kolena i briše lice, trlja vlažnu kosu i prebacuje peškir preko grudi.

Širi ruke. „Dođi ovamo“, nalaže tiho. Ne gubim vreme, odmah mu sedam u krilo i puštam da me zagrlji. Naslanjam mu lice na grudi preko peškira. Opuštam se dok udišem njegov znoj. „Bolje?“, pita, privlačeći me bliže.

„Mnogo bolje“, promrmljam. „Volim te, gospodaru moj.“ Široko se osmehujem.

Osećam kako se trza, nečujni pokazatelj njegovog tihog smeha. „Mislio sam da sam tvoj bog.“

„I to si.“

„A ti si moja čarobnica. Ili bi mogla da budeš gospodarica *Konaka*.“

Skačem dalje od njega i vidim da se široko osmehuje. „Neću da budem gospodarica raskalašnog *Konaka*!“

Smeje se i privlači me k sebi. Miluje mi sjajnu kosu i zadovoljno udiše. „Kako god želiš, gospo.“

„Gospa je dovoljno.“ Svesna sam toga da mi ruke klize po njegovim vlažnim leđima, ali ne marim. „Mnogo te volim.“

„Znam da me voliš, Ava.“

„Moram da se spremim. Udajem se, znaš.“

„Stvarno? Ko je srećnik?“

Osmehujem se i ponovo se odmičem od njegovog tela. Moram da ga gledam. „On je naporni, neurotični zaluđnik kontrolom.“ Podižem mu dlan na obraz. „Mnogo je lep“, šapućem dok gledam u oči koje me pomno posmatraju. „Taj čovek mi oduzima dah svojim dodirima i jebe me dok ne upadnem u delirijum.“ Čekam da me prekori, ali on samo skuplja usne u ravnu crtu tako da se naginjem i ljubim mu bradu, penjući se do usana. „Jedva čekam da se udam za njega. Verovatno bi trebalo da odeš kako ne bi čekao.“

„Šta bi taj čovek rekao kad bi te uhvatio da ljubiš drugog muškarca?“, pita s usnama na mojim.

Široko se osmehujem. „O, verovatno bi ga kastrirao, pa ga pitao hoće li kremaciju ili sahranu – tako nešto.“

Razrogačuje se. „Zvuči kao da je posesivan. Mislim da ne želim da mu se zamerim.“

„Stvarno to ne bi želeo. Zgazio bi te.“ Sležem ramenima i on se smeje. Oči mu blistaju od smeha i borice mu se šire oko divnih zelenih zdenaca. „Zadovoljan?“

„Nisam, usrao sam se.“ Ruši se na leđa, povlaćeci me sa sobom. „Ali osećam se smelo. Poljubi me.“

Bacam se na njega, obasipam mu lice poljupcima i pre-dem od slatkog spokoja. Ali to ne traje dugo.

Vrata se otvaraju. „Džesi Vorde! Sklanjaj to oznojeno telo od moje ćerke!“ Mamin zapanjeni krik narušava naš trenutak intimnosti.

Prasnem u smeh, ali mamin prekora me ne sprečava da dobijem svoju dozu Džesija. I on pušta da to radim.

„Ava! Smrdećeš. Ustaj!“ Njeni ljutiti koraci tutnje prema nama. „Tesa, pomoz mi, hoćeš li?“

Odjednom osećam kako mi mnoštvo ruku grabi različite delove tela, pokušavajući da me odvoje od Džesija. „Mama! Prestani!“ Smejem se i jače stežem Džesija. „Ustaću!“

„Ustani onda! Udaješ se za pola sata, kosa ti je razbarušena i prekršila si drevni običaj valjajući se po podu s budućim mužem.“ Hukće i otpuhuje. „Tesa, kaži joj!“

„Da, hajde, Ava.“ Tesin oštri glas me probada. Ona je fina, ali zastrašujuća stroga kad je o organizaciji reč.

„Dobro, dobro“, gundam, odvajam se od Džesija i dovim se u red.

„O, pogledaj se“, zakuka mama, nameštajući mi razbarušenu grivu. Trudim se da zadržim ozbiljan izraz dok gledam Džesija, koji ne pokazuje nameru da ode, već prekršta ruke ispod glave, nezatno se podiže i gleda kako mama obleće oko mene. „Ponašate se kao deca“, nastavlja ona, skrenuvši pogled ljutih očiju boje čokolade na mog napornog čoveka. „Napolje!“

„Dobro.“ Jednim gipkim pokretom ustaje s poda i divni mišići mu se talasaju i opuštaju. Ne promiče mi da Tesi ide voda na usta, ali brzo prestaje da bulji kad primeti da je gledam izvijenih obrva.

„Pobrinuću se za mladoženju!“, kaže ona, gledajući svugde osim u grudi mog boga. „Hajde, Džesi.“

„Čekaj.“ On mi gleda grudi. „Gde ti je dijamant?“

„Sranje!“ Ruka mi odmah leti do grudi a pogled mi šara po podu. „Sranje, sranje, sranje! Mama!“

„Ava!“, uzvikne Džesi. „Molim te! Ne psuj!“

„Ne paniči!“ Mama se spušta na kolena i traži ispod kreveta dok ja pogledom pretražujem svaki centimetar raskošnog tepiha.

„Evo je!“ Tesa podiže ogrlicu s poda. Džesi je brzo uzima od nje i prilazi mi.

„Okreni se“, frkne. Odmah poslušam, ustutnjalog srca. Taj jebeni dijamant će mi doći glave. „Eto.“ Usne mu se spuštaju na moje rame i istura kukove prema mom dupetu.

„To će te naučiti da se ne izmotavaš na podu“, otpuhne mama. „A sad, izlazi!“ Vuče Džesija za ruku, a on je ne otresa.

Okrećem se, mašem mu i onda mu se naklonim. Mama ponovo frkne, a Džesi se drsko osmehne, puštajući da ga Tesa izvuče iz apartmana.

„Dobro. Oblači tu venčanicu, Ava O’Šej. Gde je?“

Pokazujem prema kupatilu i sedam na ivicu kreveta. „U kupatilu. I uskoro nećeš moći da me zoveš tako“, odgovaram nadmeno.

Ona maršira prema kupatilu. „Za mene ćeš uvek biti Ava O’Šej“, zagundā. „Ustaj. Tvoj otac će svakog časa doći da te isprati dole.“

Ustajem i nameštam korset. „Je l’ on dobro?“

„Tvoj tata?“, pita. „Nervozan je, ali nije to ništa što nekoliko viskija neće popraviti. On mrzi kad je u centru pažnje.“

Stvarno mrzi. Jedva će čekati da me preda Džesiju kako bi mogao da izbegne pažnju i utopi se u gužvu. Kratko smo razgovarali o govorima i jasno sam mu videla strah na licu. Rekla sam mu da ne mora to da radi, ali zahtevao je, kao i mama.

Mama skida venčanicu s vešalice i širi je ispred mene. Naslanjam ruku na njeno rame kako bih zakoračila u haljinu. Ona mi je navlači uz telo i ja guram ruke kroz tanušne bretele. Potom me okreće i zakopčava mi desetak majušnih bisernih dugmeta na krstima. A onda mi ispravlja bretele. Čuti i ne pomera se. Znam šta ću videti ako se okrenem i nisam sigurna mogu li to podneti. Utom čujem tiho šmrktanje.

„Mama, nemoj, molim te.“

Ponovo upošljava ruke. „Šta?“

Okrećem se i moje sumnje se potvrđuju. Oči su joj zamagljene i beži joj tih jecaj. „Mama“, upozoravam je tiho.

„O, Ava.“ Ona trči u kupatilo. Čujem mahnito cepanje toalet-papira pa duvanje nosa. Zнала sam da će zaplakati. Pojavljuje se na vratima, brišući oči papirom. „Izvini. A tako mi je dobro išlo.“

„Jeste“, potvrđujem. „Hajde, pomoz mi.“ Moram da joj skrenem pažnju.

„Hoću, hoću. Šta treba da uradim?“

„Cipele.“ Pokazujem na cipele koje sam šutnula. Ona ih uzima i stavlja mi ih ispred nogu.

„Hvala.“ Podižem venčanicu i ponovo obuvam lubutenke. „Kakvo mi je lice?“

Mama se smeje. „Misliš, pošto si ga upravo trljala o Džesijevo?“

„Da“, odgovaram i odlazim u kupatilo da se pogledam.

„Mogla bi da staviš još malo pudera“, dobacuje za mnom.

U pravu je, mogla bih. Malo sam zajapurena. Uzimam četkicu i prelazim po obrazima pa stavljam još malo sjaja na usne i još jedan sloj maskare. Kosa mi više nije svilenkasta posle valjanja po podu, ali češljic je na mestu. Osećam se bolje. On tako utiče na mene. Samo njegovo prisustvo raste ruje mi uzrujanost i sad jedva čekam da odvučem guzicu u prizemlje i sretnem se s njim.

Podižem šlep haljine i izlazim iz kupatila, prebacujem kosu preko ramena i izdišem da se smirim. „Spremna sam“, izjavljujem pa se naglo zaustavljam kad vidim da mama više nije sama.

„O, Džozefe, pogledaj je!“ uzvikne mama, baci glavu na tatino rame i zaplače na njegovom tamnosivom odelu s prslukom. Kejt joj trlja krsta i prevrće očima, a tata joj nežno obavija ruku oko struka. To je retko. On nije čovek koga je lako ganuti.

Osmehujem mu se i on mi uzvraća. „Ne počinji“, upozoravam ga.

„Neću da kažem ništa.“ Nasmejao se. „Osim, naravno, da izgledaš lepo. Veoma lepo, Ava.“

„Stvarno?“, pitam, zapanjena što pokazuje osećanja iako su to samo reči.

„Da, stvarno.“ Otresito klima glavom. „I, jesi li spremna?“ Gura mamu od sebe i otresa odelo, praveći se da nije upravo ćerki rekao nešto nežno.

„Da, više nego spremna. Tata, odvedi me kod Džesija“, kažem. To ima željeni utisak jer se svi smeju mom zahtevu. Tako je mnogo bolje. Ne mogu da se nosim sa svim tim burnim osećanjima. Džesi mi pruža previše toga.

Tesa uleće u sobu. „Hajdemo. Čemu zasto?“, pita i prelazi pogledom po svima koji zure u mene. „Elizabet, Kejt, siđite, molim vas.“ Izvodi ih iz sobe. „Ava, vidimo se u venjaku za tri minuta.“

Ostavlja nas same. „Znaš, tata, sad ću morati da te uhvatim podruku“, našalim se.

Mršti se. „Koliko dugo?“

„Pa, koliko će ti trebati da me odvedeš dole.“ Podižem kalu – samo jednu kalu.

„Hajde da ubrzamo onda.“ Savija ruku i ja provlačim svoju pod njegovu. „Spremna?“

Klimam glavom i puštam da me tata povede prema venjaku, gde me čeka gospodar raskalašnog *Konaka*.

Drugo poglavlje

Kejt i Tesa nas čekaju ispred vrata koja vode u venjak. Organizatorica venčanja izgleda zadovoljno dok Kejt deluje pripitoto. Ravnomerno dišem, osetivši da se tata napeo. Dobacujem mu pogled, ali on odlučno gleda ispred sebe.

„Spremna?“, pita Kejt i naginje se da mi raširi šlep. „Ne mogu da verujem da ne nosiš veo.“

„O ne“, umeša se Tesa. „Veo ne ide uz ovakvu venčanicu.“ Ona mi namešta kosu i prelazi rukama po obrazima.

„On hoće da mi vidi lice“, odgovaram tiho i čvrsto žmurim. Odjednom me poražava značaj onoga što se upravo spremam da uradim. To je to. Grudi mi se nadimaju i drhtim. Poznajem ovog čoveka dva meseca i sad idem prema oltaru do njega. Kako li se to desilo?

Vrata venjaka se otvaraju i muzika mi pluta do ušiju. Tek kad čujem pesmu *At Last* Ete Džejms, shvatam da nisam izabrala ni muziku za sopstveno venčanje. Nisam uradila baš ništa, nemam predstavu šta će se desiti ni kad. Obaram pogled na cipele, odjednom mi se plaće i znam šta ću videti kad podignem glavu.

Osećam kako me tata gurka laktom. Dižem glavu prema njemu i dočekuje me nežan, ohrabrujući pogled. On krivi glavu, smeškajući se. Shvatam da mi poručuje da pogledam. Skupljam usne i polako okrećem glavu. Dođavola, tako sam se dobro držala. Znam da svi gledaju u mene, ali pogled mi se zaustavlja na zelenookom muškarcu na kraju prolaza. Nosi srebrnkastosivo odelo s prslukom, telo mu je okrenuto prema meni i drži jednu šaku u drugoj ispred sebe. Rastvara usne i jedva primetno odmahuje glavom, ne skrećući pogled s mog. Tata me ponovo gurka i ispuštam dah koji sam zadržavala. Utom vidim da Kejt hoda ispred nas, ali ne mogu da pokrenem noge. Kao da ne mogu da nateram mišiće da me slušaju. Prenem se iz transa i teram noge da se pokrenu. Ali tek što sam napravila dva koraka kad Džesi krene prema meni. Čujem mamin preneražen krik, nesumnjivo je zaprepasćena što se Džesi ne obazire na tradiciju. Stajem i zaustavljam tatino napredovanje kako bismo ga sačekali. Izraz mu je potpuno ozbiljan. Kad stigne do mene, vrelim pogledom mi prlji kožu, prelazi mi po celom licu i zaustavlja se na usnama. Polako diže ruku, dlanom mi obuhvata obraz i prelazi mi palcem po koži. Naslanjam obraz na njega; jače je od mene. Njegov dodir mi odagnava strepnju, srce mi se smiruje a telo opušta.

Naginje se i naslanja mi usne na uvo. „Daj mi ruku“, šapne.

Pružam mu ruku i on se odmiče od mene, nežno me uzima za ruku i spušta mi usne na nadlanicu. Zatim mi prebacuje lisice oko članka.

Brzo dižem pogled prema njemu. Osmejak mu izvija uglove lepih usana, ali on ne gleda u mene. Gleda dole dok stavlja drugi kraj lisica oko svoje ruke. Šta to radi, dođavola? Pogledam tatu, ali on samo odmahuje glavom. Zatim pogledam mamu. Ona je zagnjurila lice u šake, očigledno očajna.

Tata me pušta i odlazi do Elizabet, koja odmah počinje zaprepašćeno da šapuće. Prelazim pogledom po okupljenim gostima. Primećujem da se osmehuju svi koji znaju Džesija, dok su ostali zinuli i razrogačili se. Kejt i Sem se klibere, a Džonu seva zlatni zub. Tu je i moj brat. Nije nimalo oduševljen.

Potpuno sam preneražena. Ne znam zbog čega, on uvek radi ono što hoće, ali na dan našeg venčanja? Pred mojom porodicom? Mama će se šlogirati. Dosad ništa nije bilo po tradiciji – ništa nije ni slično venčanju iz snova koje je verovatno planirala za mene otkako sam bila devojčica.

Dolazim sebi pa ga pogledam u oči. „Šta to radiš?“, pitam tiho.

Naginje se da mi nežno poljubi usne pa mi odgovara na uvo: „Izgledaš tako jebozovno.“

Tiho ciknem i pocrvenim. „Džesi, ljudi čekaju.“

„Neka čekaju.“ Spušta usne na moje. „Ova venčanica mi se stvarno, stvarno dopada.“

Naravno da mu se dopada; sva je od čipke. Dobacujem pogled majci i vidim da skrušeno zuri u matičara. Osmejak mi izvija uglove usana. Podižem ruku da mu razbarušim i čupnem tamnoplavu kosu. Trebalo bi da sam dosad navikla na ovo. „Gospodine Vorde, *ja* čekam.“

Osećam kako mi se osmehuje pored uva. „Jesi li spremna da me voliš, poštuješ i slušaš?“

„Jesam. A sad se oženi mnome.“

On se odmiče i osmehuje mi se, osmehom čuvanim samo za mene. „Hajde da se venčamo, moja prelepa devojko.“ Uzima me za ruku spojenom liscama za njegovu i vodi me niz prolaz.

„Izvoli.“ Pruža mi polupunu šampanjsku čašu. „Polako, gospođo Vord.“ Očigledno ne želi da pijem penušavac.

Prihvatam čašu slobodnom rukom pre nego što se predomisli. U poslednje vreme mi još nerazumnije brani da pijem, i znam zašto to radi. „Hoćeš li sad da skinješ lisice?“

„Neću“, odgovara brzo. „Danas se nećeš micati od mene.“ Daje znak Mariju da mu donese bocu vode. Odjednom podsećam sebe da nikad neću popiti piće sa Džesijem, čak ni na našem venčanju.

Osvrćem se po kafiću, svi ćaskaju, grickaju kanapee i piju šampanjac. Opušteno je i mirno, kako se i osećam. Pošto je Džesi potpuno pogazio tradiciju, izgovorili smo zavete i onda je nastavio da krši običaje i zalepio usne za moje pre nego što mu je matičar rekao da to uradi. Zatim me je podigao i izneo iz venjaka, a moja sirota majka je trčala za nama i zahtevala da sačeka muziku. Nije bilo šanse. Smestio me je na moju stolicu ispred šanka i ponovo zalepio usne za moje dok su gosti pristizali za nama.

Pogled mi se zaustavlja na Denu u drugom kraju kafića. Veoma je miran i neprestano gleda u Kejt, što znači da gleda i Sema. Znala sam da će se to desiti – odmah sam znala da će biti čupavo. A ne može biti čupavije s obzirom na to da je Sem sad u igri.

„O čemu razmišljaš?“

Okrećem se prema Džesiju i osmehujem. „Ni o čemu.“

Naginje se prema meni, spušta mi dlan na potiljak i masira me. „Jesi li srećna?“

„Jesam“, odgovaram kao iz topa. Pijana sam od sreće. On to zna.

„Dobro, onda je moj zadatak obavljen. Poljubi me, ženo.“ Još više se naginje i približava usne mojima.

„Uzrujao si mi majku“, optužujem ga blago.

„Preboleće. Rekao sam da me poljubiš.“

„Ne verujem da hoće. Upropastio si njen veliki dan.“ Široko se osmehujem.

„Ne teraj me da ponavljam, Ava“, upozorava me. Podižem ruku i privlačim ga k sebi, dajući mu upravo ono što želi.

„Dosta!“ Mamin piskavi glas probija mi bubne opne. „Ski-daj te lisice s moje ćerke!“ Petlja mi s liscicama. „Džesi Vorde, pored tebe bi i svetac izgubio strpljenje! Gde je ključ?“

On se odmiče i zaškilji prema njoj. „Tamo gde se ne bi usudila da tražiš, Elizabet.“

Ona cikne i ozlojeđeno me pogleda. „Muž ti je napast.“

„Volim ga“, izjavljujem. Ona pokušava da potisne osmeh s usana crvenih poput trešanja, silno želeći da ostane zlovoljna, ali znam da ga i ona voli. Znam da je presrećna što me toliko voli i da je šarmira iako je izluđuje. On ima isti uticaj na sve žene. Elizabet nije imuna na njegovu snažnu ličnost samo zato što mi je majka.

„Znam da ga voliš, mila.“ Štipne mi obraz i okrene se prema šanku da traži Mariov najveličanstveniji koktel.

„Dobro!“ Tesa trči do nas i uzima mi čašu iz ruke. „Fotograf je spreman. Mislila sam da prvo završimo s porodičnim fotografijama pa da predemo na one gde ćete biti samo vas dvoje. Moraćete da skinete te lisice.“

Gledam kako spušta moju čašu na šank i poseže za Džesijevom vodom, ali on je izmiče. „Nećemo da se slikamo, rekao sam ti“, kaže Džesi.

„Nećemo?“, ponavljam zabezeknuto. Pogaziće i taj običaj?

„Morate da se slikate“, navaljuje Tesa. „Morate da imate uspomene.“ Izgleda zblanuto. Kladim se da se kajе što je pristala da saraduje s nama. Odnosno da saraduje sa Džesijem; sa mnom nije imala nikakva posla sve do današnjeg dana.

„Tesa, izvedi porodicu na fotografisanje“, naređuje Džesi. To je onaj glas. „Nisu mi potrebne fotografije da bih imao uspomene.“

Užasnuto ga gledam. „Nećemo biti na porodičnim fotografijama?“ O bože, još jedan razlog da mama očajava.

„Nećemo“, odgovara odlučno.

„Ne možeš joj oduzeti fotografiju s ćerkom!“ On ne odgovara, samo nehajno sleže ramenima. Prevrćem očima. „Namerano joj to radiš“, progundam. „Slikaćemo se.“

„Nećemo“, odvrća otresito.

Nepokolebljivo škiljim. Ovog puta neće biti gaženja. „Slikaćemo se. Ovo je i moje venčanje, Vorde.“

Džesi zine s bocom na pola puta do usta. „Ali želim malo mira. Samo ti i ja.“

„Slikaćemo se“, ponavljam nepokolebljivo. Znam da će se naduriti, ali neću mu dozvoliti da pobeđi.

Blago se mršti, ali se ne raspravlja. Umesto toga, daje znak Tesi da okupi goste i izvede ih na travnjak iza *Konaka*. Gledam kako ona preuzima ulogu komandanta i viče da svi izađu iz kafića i upute se u vrtove.

„Hajde onda“, progundā Džesi, podigne me sa stolice i spusti na noge. Kličem u sebi. On uči, ili možda ja učim – učim kako da se ophodim prema njemu. Nisam sigurna, ali napredak je veliki. On zna kad treba da popusti, a znam i ja.

Pridružujemo se gostima okupljenim na suncu. Tesa im govori gde da stanu, ali moja majka ih brzo premešta. Sem i Kejt se ljube. Odmah pogledam Dena i vidim ono što sam i očekivala. Gadnu grimasu. Radi li ona to namerno?

Pogledam Džesija. „Molim te, radi ono što ti kažu.“ Što se više buni, ovo će duže trajati i moja majka će se više nervirati.

„Ako mi obećaš da ćemo se kasnije osamiti.“

„Obećavam“, odgovaram uz smeh.

„Dobro je. Mrzim da te delim“, progundāo je. Osmehnem se. Znam da mrzi.

Džesi savršeno sarađuje sledećih sat vremena. Pomera se kad mu kažu, osmehuje se kad mu kažu i čak mi bez protivljenja skida lisice kako bih na nekoliko fotografija bila sama. Posle poslednjeg škljocaja brzo me podiže i nosi natrag u *Konak*.

Ubrzo smo u jednom apartmanu – onom u koji me je namamio i pokušao da me zavede, onom u kome sam se spremala za venčanje. Tiho zatvara vrata i vodi me do ogromnog kreveta pokrivenog satenom. Spuštamo se na krevet i namešta se iznad mene. Zelene oči su mu ispunjene željom.

„Nasamo“, šapne, nežno mi poljubi usne i zagnjuri mi lice u vrat.

„Hoćeš da se mazimo?“, pitam pomalo iznenađeno.

„Hoću.“ Bolje namešta glavu. „Hoću da se mazim sa svojom ženom. Hoćeš li mi to odbiti?“

„Neću.“

„Dobro. Onda naš brak počinje na najbolji način“, kaže potpuno ozbiljno.

I povinujem se. Uživam u njegovoj težini, mirisu i otkucajima srca uz svoje grudi. Volim mirne trenutke nasamo s njim, ali dok zurim u visoku tavanicu, u um mi naviru misli koje se tu nedeljama vrzmaju – misli koje sam svim silama pokušavala da potisnem. Nemoguće. Izazovi koji nas očekuju bacaju senku na savršenstvo ovog trenutka, na našu ljubav.

Mikael se nije javljao te pretpostavljam da je još u Danskoj. Zasad sam pošteđena tog izazova, iako će se svakako uskoro vratiti i očekujem da će tad tražiti da se sastanemo. Nije bilo ni traga od Koral, a Sara je izbačena pošto je priznala sve što sam znala da je uradila. Zapitkivala sam, htela da saznam više, ali odgovarao mi je strogim pogledom koji je poručivao da se ne petljam. Nije bio zadovoljan, ali ja jesam. Ona je nestala. Više od toga mi nije potrebno. Ni Met se nije javljao i mislim da je shvatio poruku, mada me i dalje zanima

kako je saznao za Džesijevu sklonost ka alkoholu. A tu je i menstruacija koju očekujem u ponedjeljak. Ništa nisam toliko silno želela. Beba? Ne mogu ni da mislim o tome i sve-sna sam da sam zavukla glavu duboko u pesak. Preduboko.

Džesi se nije vraćao na tu temu, ali znam da želi da ostanem u drugom stanju. Znam i da je bio podmukao i neiskren u vezi s tim. Počela sam da shvatam svog napornog, neurotičnog zaluđenika kontrolom – probleme s alkoholom i kontrolom, kao i naporno ponašanje. Ali taj deo njega neću nikad shvatiti. A možda ga i razumem. Voleo bi da budemo vezani pupčanom vrpcom, to mi je jasno stavio do znanja, i možda misli da bi trudnoća dovela do toga. To bi predstavio kao savršen izgovor da više ne radim, pošto mi je dao do znanja da bi i to želeo. Ali volim svoj posao. Volim da dizajniram i provodim vreme s klijentima. Boriću se za to. Boriću se svim silama... ako nisam u drugom stanju. Nemam predstavu šta ću uraditi ako jesam. Znam da će proveravati jesam li dobila menstruaciju, i to neću moći da sakrijem od njega. Dve nedelje ga teram da koristi kondome i nedvosmisleno mi je pokazivao da se gnuša toga, ali ako nisam trudna, volela bih da tako i ostane.

„Hoćeš li mi učiniti nešto?“, pitam tiho.

„Bilo šta.“ Njegov topli dah na vratu tera me da okrenem glavu prema njemu, da ga ohrabrim da me pogleda. Podigao je glavu iz utočišta. Kosa mu je čupava dok zelenim očima traži moje. „Šta hoćeš, mala?“

„Možeš li da se uzdržiš od razgovora o Mikaelu s Patrikom?“ Spremam se za negodovanje. Uspela sam da ga držim dalje od svog šefa, ali nisam sigurna da će moći da se uzdrži pošto Patrik i Ajrin dolaze na večerašnju zabavu. Nije bilo nikakvih vesti o Mikaelu i mogla sam da radim, iako me je